

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0 mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

1. Gustav og Karoline.

2. Emor og Thora.

3. Skærsommersangen.

1. Gustav og Karoline.

O, modtag her min dyrebare Dukke
Sidste Hilsning fra mit Hjerte gaar,
Som i stille Løndom for dig suffe,
Og dig beundrer som en Helligdom. :;

V box 28:824

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60 70 80 90 300 10

0 mm

Hulde Lina, jeg for dig ei dolger,
At din Undest gjor mit Hjerte Sorg,
Og min Barn af idel Elskov bolger
:: Indtil sidste Puls i Doden staar. ::

Elskovs Pensel tegned dig saa fager
Første Gang jeg dine Dine saa,
Og i himmelsk Klarhed staar du malet
:: For mine Dine, hvor jeg gaar og staar. ::

Blot for dig mit Hjerte trofast banker,
Blot for dig jeg fatter Kjærlighed,
Blot for dig jeg over mine Tanke,
:: Dag og Nat saa stilles du for mig. ::

Jeg mit Purpur og min gyldne Krone
Gjerne vilde bytte bort for dig.
Du er mig mer end Kongens gyldne Krone,
:: Om den end glindende som Solen rod. ::

Men her i Kongegaardens høie Sale
Engstes Hjertet tild af Sorgen klemt,
Og en himmelsk Klarhed dig omstræale,
:: O mit Hjerte staar saa bølgende. ::

Hytten Son, misund mig ei min Lykke,
Skjont jeg staar ophojet over dig;
Himlen skjenke dig en bedre Lykke,
:: Som i Verden her blev nægtet mig. ::

Du dit Elskovs Valg kan frit bestemme,
Ingen Hindring dig i Veien staar,
Men jeg lyde maa til Lovens Stemme,
:: Jeg over disse Grændser ei tor gaa. ::

Men hist bag Graven, der hvor Alting smiler,
Der, hvor Fyrste intet Fortrin har,
Seierskransen os til sammen binder
:: Udi Evigheden til et Par. ::

2. Emor og Thora.

En venlig Aften under Rosers Ly,
Sad Emor ved sin elskete Thoras Side;
Alt slumred trugt i Skov, i Mark og Bj;
Thi det var henved Midnats tause Tide.

Da hævede sig skyldfrei Emors Bryst,
Hans Hjerte slog saa ømt af hellig Varme;
Hans mørke Die blev saa klart og lyft
Da han om Thora slynged sine Arme.

O Elskte! sagde han, paa dette Sted,
Hvor dine Barndoms Aar i Fryd henføde,
Her, hvor Du svor mig Trofaks dyre Ed
Her skal Du snart min Grav med Roser pryde.

O Thora blev han ved, og hæved' fro
Sit Die mod den fjernestrøede Bue,
Der skal vi dog engang forenet bo,
Hist oppe hvor de klare Stjerner lue.

Da svøved Kjærlighedens Engel blid
I lysende Gestalter om de Gode,
Der som et Rov for Ondskab, Had og Nid,
Abfikte vandre maa paa Sorgens Klode.

O Thora, snart jeg hen til Doden gaar,
Mit Blod skal snart din haarde Fader fryde;
Forladt og sorgfuld da igjen Du staar,
Din Taarer ene skal ved Liget flyde.

Nei, elskte Emor, raabte Thora, nei,
Gi ene skal Du do, Din kjære Pige
Vil folge Dig, skjont paa en farlig Vej
Op til Alfadlers lyse Himmerige.

O, Englefjonne! da med Fryd jeg dor,
Velsignet sidste Time Du mig være;
Da skal jeg jo blandt Valhallas Mør
Imorgen farve Dig, Du Englefjære.

Nu Timen slog, de Elskte skiftes ad;
Hun iled' hjem, og han til mørke Fængsel,
Hvor Vægteren ved skumlen Indgang sad
Og vented' paa ham med urolig Vængsel.

Paa Himlens østre Bue Natten veg;
Alt smilte frem den unge Morgenrøde,
Da Thoras grumme Fader stolt besteg
Den Hoi, hvor Emor skal som Offer bløde.

I Jomfruburet, smykket som en Brud,
Sad Thora mere ssjon end Morgenroden,
Og sendte fromme Bonner op til Gud
Om Taalmod, Styrke, Kraft og Mod i Doden.

Da saa hun Emor rolig træde frem,
Hun saa det tunge Sverd hans Hoved ramme.
Tilgiv mig, milde Gud, min Brode glem,
Hun raabte blidt, og Borgen stod i Flamme.

Mod Himmelens den røde Lue steg,
Da Thoras Fader stod som ramt af Torden,
Som Marmorstøtte stod han fold og bleg;
Thi Thoras Aand var ikke mer paa Jorden.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0 mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

I Myrthelunden paa det elskte Sted,
Hvor Emor horte tidt sin Thora kvæde,
Der sækbed' man til Ro dem begge ned,
Og planted over Graven Roser spæde.

[Bøgh, Erik]

3. Skjærsommersangen.

Af bed mig aldrig mere
Om denne ene Sang,
Jeg synger ingen flere
Naar den har lydt engang.
Endnu har jeg saa mangen
En Sorgesang igjen;
Kun ei Skjærsommersangen,
Af, bed mig ei om den.

Jeg ved, hvor den bedaarer,
Jeg ved hvor den er smukt!
I Tonerne er Taarer,
I Ordene er Suk;
Men snerende som Slangen
Den sig om Hjertet snor.
Jeg kan Skjærsommersangen!
Jeg kan den Ord for Ord.

Jeg lærte den derhjemme,
Hvor Alt var Vaar og Sang,
Den toned med en Stemme,
Der lod som Harpeklang,
Og jeg — jeg fulgte Klangen —
Jeg mindes det saavel:
Det var Skjærsommersangen
Han sang den sidste Kvæld!

Hvad var det vel som tryllede
Hver Blomst i sorten Jord?
Hvad var det vel som hylled
Mit Liv i Sorgens Flor?
Hvad var det som til Bangen
Med Trolddom drog mig hen? —
Det var Skjærsommersangen
Af, lytter ei til den!

Pris 15 Øre.

Tilførsels i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania. 1894.

Trykt i Nikolai Olsens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.